

džuda. Habilitačný spis koncipovaný od s. 5 po s. 80 sa opiera o metodologické prístupy, ktoré sú prevažne postavené na heuristike a interpretácii.

Takzvanú druhú časť tvorí piata kapitola (na str. 81 – 121) nazvaná : „Prax olympijského džuda“. V tejto časti autor už v úvodnej časti prezentuje metodologické prístupy jedinečné pre túto sekvenciu. Rozhodujúce postavenie tu majú metódy kvantitatívnej a kvalitatívnej analýzy. Táto kapitola v sebe zahŕňa podkapitolu venovanú džudistom a ich zápasom na olympijských hrách. Úsilím autora bolo preniknúť, pokiaľ možno čo do najširšej plejády faktorov, ktoré sa či už primárne, alebo sekundárne podpisujú pod víťazné techniky džuda mužov a žien.

Autorovi sa rozhodne nedá uprieť snaha o komplexný prístup, čo sa hlavne odzrkadľuje v mravčej práci pri zbieraní výskumného materiálu s následnou snahou o pretavenie nadobudnutých kvantitatívnych ukazovateľov za pomoci kvalitatívnej analýzy do pragmatickej roviny tejto práce. Týmto atribútmi si určite práca zasluhuje absolútorium a bezpochyby ešte aj tým, že ju môžeme v danej oblasti v našich reáliách považovať za priekopnícku. Tak, ako pri písaní každej vedeckej práce sa aj pri najlepšej snahe nevyhneme chybám, nie je tomu ináč ani v tomto prípade.

V kapitole 4.3 mi chýba syntetizujúci záver, ktorý autor vhodne uplatnil v predchádzajúcich záveroch každej kapitoly niekde aj podkapitoly. Podľa môjho názoru informácie uvádzané na str. 68 vo forme prezentovania výňatkov zo súťažných pravidiel z článkov 20 až 25 sú v takto obsahovo zameranej práci nadbytočné. Ten istý názor mám aj na zaradenie rozdielu nazvaného : „Džudo na paralympijských hrách.“ Pri podkapitole 4.3.2 sa domnievam, že keď ju už autor zaradil ako samostatnú časť, tak jej mohol venovať väčšiu pozornosť.

Som presvedčený, aj napriek tomu, ako som to už vyššie naznačil, (práca sa skladá z dvoch kvázi samostatných častí) že, autor mal jednoznačne celú metodiku opísať v prvej kapitole, ktorá je k tomu určená. Kapitola 5 mala byť zameraná už len na obsahovú a vecnú analýzu výskumného materiálu. Autor sa týmto prístupom dopracoval k zbytočnému zahmleniu riešenej problematiky. Nehovoriac už o tom, že pri vymenúvaní jednotlivých súborov (str. 81) s ktorými sa následne pracovalo, sa zabudol zmieniť o súbore z Majstrovstiev Poľska 1996 r. Nesúrodosť v metodickom prístupe v kontexte názvu práce: „Džudo na olympijských hrách“, vidím aj v skutočnosti, že do obsahu práce boli zakomponované aj prvky, ktoré nemajú bezprostrednú afinitu k obsahu práce. Mám na mysli